

I

Maria was lief en leek op een matroesjka. Ze stond aan de zijkant en gaf op zachte toon aanwijzingen over de juiste houding en slag. Ze vond me een apart geval omdat ik zowel x- als y-benen heb, aldus had ze verteld aan mijn moeder. Later bekeek ik mezelf in de spiegel en was het met haar eens: mijn knieën staan iets naar binnen en maken een x, terwijl mijn kuit en dijnen naar buiten staan. Het is dus meer een soort 8, maar ik weet niet wat daar de juiste zwemterm voor is.

Maria was geduldig, maar misschien was dat ook omdat ik toen nog bij de kleintjes zat. Kleine kinderen zonder zwemskills moet je niet meteen de huid vol schelden. Je moet ze eerst uitleggen wat te doen, laten oefenen en ze dan stapsgewijs verbeteren. Maria deed dat goed, maar deze juf mist geduld. Door mijn zwemgenootjes is ze al omgedoopt tot vrouwelijke Hitler. Hitlerin. Adolfa. Kleine kinderen weten weinig, maar ze kennen – naast Michael Jackson en Madonna – Hitler wel. Deze incarnatie marcheert langs het veel grotere grote-mensenbad en schreeuwt alles wat je verkeerd doet.

‘Eerst armen! Dan benen! Je doet het verkeerd! Eerst je armen! Gelijke benen! Benen naast elkaar! Benen recht! Rechte lijn!’

En dat is nog de schoolslag. Bij het rugzwemmen is ze helemaal niet te houden.

‘Handen in je zij! Gelijk trappen! Benen recht naast elkaar! JE SLAG IS NIET GELIJK! ZWEM EEN RECHTE LIJN! Hoofd boven water. HOU JE HOOFD BOVEN WATER!’

Ik krijg kurk om zodat ik niet verdrink, maar daarmee kan ik helemaal niet zwemmen. Het hangt om mijn middel en zorgt ervoor dat mijn bovenlichaam te hoog op het water drijft en mijn benen daar

onvermijdelijkerwijs onder bungelen. Ik probeer me recht te houden en in een rechte lijn te zwemmen, maar het lukt me niet.

‘JE DOET HET NIET!’

Wat Adolfa niet beseft is dat haar militaristische timbre mijn spieren doet verkrampen.

‘Wacht maar.’

Ze pakt een lange aluminium stok met een haak eraan. *Alsjeblieft, niet die stok.* Vanuit het kleine bad zag ik dat ding wel eens het grote bad in gestoken worden, alsof ze met een reuzenpook de kolen op een barbecue probeerde te herschikken. Ik lig nu in het koele water, maar het voelt alsof ik gloei. Ze steekt de stok omlaag en ik moet met mijn nek in de haak gaan liggen. Ze begint te trekken als teken dat ik moet beginnen met zwemmen. Als ik niet zwem, trekt ze namelijk mijn hoofd eraf en dat zou dan mijn schuld zijn. Ik zou de veroorzaker zijn van een trauma voor alle kinderen en ouders hier in het bad. Een drijvend kinderlichaam omwikkeld met kurk, het losse hoofd ergens op de bodem, onzichtbaar huilend in het chloorwater.

Adolfa sleept me voort. Ik kan weinig anders doen dan ademen en met mijn benen trappelen. Het is puur overleven. In mijn rechterooghoek zie ik het zitgedeelte voor de ouders. Mijn moeder is daar. Heeft ze niet door wat er aan de hand is? Dat ik word gemarteld door Hitler in een jurk? Het zal wel niet, anders was ze me allang komen redden. Dan had ze me uit het zwembad getild en dit monster met stok en al het water in geschopt. Dat zou mijn moeder doen, want ze is mijn moeder en dat deed ze ook toen dat tuig mijn kniekers had gestolen. Maar mama komt niet en dus lig ik nog steeds in de ijzeren verlengklaauw van deze sadistische zwemtiran.

‘Kom er maar uit,’ zegt ze bitter als we bij een kant van het zwembad zijn. Door het kurk lukt het me nauwelijks het trappetje op te komen. Met elke stap knie ik mezelf terug naar beneden. Als ik na een gevoelsmatig kwartier boven ben, maant ze me naast haar te komen zitten op de rand. Net wilde ik alleen maar het water uit, nu wil ik er het liefst weer in. Kopje-onder en wegzwemmen van dit secreet. Zwemmen onder de fundamenteën van het zwembad door, terug naar

huis. Via leidingen uitkomen in ons bad, waarin ik met mijn walkman ('Pas op dat-ie niet nat wordt!') naar het album *Dangerous* van Michael Jackson kan luisteren, dat ik onlangs van mijn beste schoolvriendje Riechedly heb gekregen. Maar dat kan nu niet, want ik ben daar niet. Ik zit op de rand van het grotemensenbad en voel de koude, natte, harde stenen door mijn zwembroek heen. Het kurk heb ik nog om.

'Wat is nou het probleem?' vraagt ze op quasi-invoelende toon.

Ik voel mijn angst zakken en denk – nee – hoop een moment dat ze het allemaal goed bedoelt. Dat dit gewoon haar tactiek is. Door hard te zijn motiveert ze je. Ze prikkelt je, daagt je uit, zodat je boven jezelf uitstijgt en bekwaam leert zwemmen. Bij Maria bleef iedereen toch altijd maar een beetje aanklooien. Je kon daar ook gewoon bij de bodem. Ik hoop dat dit allemaal zo is en toch durf ik haar nog niet aan te kijken.

'Ik weet het niet,' zeg ik mijn schouders ophalend.

'Je weet het niet? Wat weet je niet?'

'Gewoon.'

'Wat gewoon? Wat vind je zo gewoon?'

'Ik weet niet.'

'Je weet niet zoveel hè?'

Ik haal mijn schouders weer op.

'Want straks kunnen al je vriendjes zwemmen en jij niet.'

Ik kijk al de hele tijd naar de natte vloer en mijn witte tenen die daar onwillig contact mee maken. Zij willen hier geen moment langer blijven en zijn het wat dat betreft eens met de rest van mijn witte lichaam.

'Dan zeggen ze: "Ruben kan niet zwemmen, Ruben kan niet zwemmen, sliep uit, sliep uit!"'

Gelukkig ben ik nog nat en ziet ze de tranen niet.

'Dan kunnen zij allemaal zwemmen en zit jij op de rand van het zwembad, te huilen.'

Misschien ziet ze de tranen toch wel.

Mijn tenen nemen de controle over. Het signaal om te bewegen

komt dit keer niet via een impuls vanuit mijn brein via neurologische paden in mijn spieren terecht, gevolgd door een combinatie van samentrekkingen en uitrekkingen van het lichaam die wij als 'lopen' bestempelen, maar van onder uit mijn lichaam. De tenen tikken als bij een estafetteploeg de voeten aan, die het stokje doorgeven aan mijn enkels, kuiten, knieën, dijën, enzovoort. Dit is de spreekwoordelijke druppel tussen alle letterlijke druppels en dus sta ik op, werp het kurk van me af en loop weg.

'Waar ga jij naartoe?'

Naar mijn moeder. Die kijkt me verbaasd aan als ik voor haar sta. De toekijkende ouders zitten op een soort verhoging met een balustrade en dus kan ik niet naar haar toe. Mijn moeder ziet dat ik huil, maar snapt niet wat er mis is.

'Ruub, wat is er?'

'Ik wil naar huis.'

'Naar huis? Waarom?'

'Gewoon,' en de tranen doen de rest.

In de kleedkamer sta ik naakt te sidderen. Ik ben hier alleen, want de kinderen met een hogere fascisme-resistentie liggen nog in het water.

'Wat is er toch aan de hand?' vraagt mijn moeder als ze binnenkomt.

In plaats van te antwoorden kots ik over de glinsterende tegelvloer. Als we naar de uitgang lopen doe ik dat nogmaals over het doffe tapijt. Het is voorlopig de laatste keer dat ik in een zwembad kom.

II

Mijn huid schroeit.

Om bij dit strand te komen moesten we een uur autorijden en daarna nog een kwartier met een bus zigzaggend tussen fruitbomen en geiten door afdalen naar een van de vijf mooiste stranden van Andalusië, aldus de reisapp. De mooiheid van het strand zou vooral schuilen in de onbereikbaarheid en het gebrek aan faciliteiten, waardoor alleen mensen het bezoeken die er moeite voor willen doen. Veel mensen willen dat op vakantie niet en dus zijn de mooiste plekjes relatief rustigst. Dat hangt wel af van de tijd van het jaar. Zo medio juli, wat het nu is, kan het er toch druk zijn en is het raadzaam vroeg te komen om een goed plekje te bemachtigen, aldus de schrijver van het artikel, hoewel het dat nauwelijks te noemen is. Als ik informatieve teksten lees van een programmaatje op mijn telefoon kan ik me maar moeilijk voorstellen dat ze door een mens zijn geschreven, zo ontgaan zijn ze van de natuurlijke kwalificaties die ik een levend wezen toeken. Maar die teksten schrijven zichzelf niet. Ze worden niet uitgespuwd door een reisrobot, hoe mechanisch ze ook aandoen.

Op het strand zijn twee eetgelegenheden: een vervallen snackbar en een schijnbaar fantastisch visrestaurant dat bestaat uit hout overdekt met takken en bladeren. Een soort visboom. De vis die ze hier bereiden komt rechtstreeks uit de zee voor ons, verser kan niet, behalve als ik nu met klappende kaken de branding in duik.

Alex glinstert naast me in de zon, bedekt onder een laag olie en zweet. Haar vader is Grieks en daarom is zij in staat zich na een Hollandse winter in te smeren met bakolie en niet te verbranden. Het enige wat eraan ontbreekt is een vel aluminiumfolie in plaats van een

strandlaken. Ik verbrand al als ik een getekende zon zie, wat ik te danken heb aan een huidtype dat de afgelopen vier eeuwen is gevormd binnen de topografische trits Den Haag-Schiedam-Delft.

Alex leest een boek. Dat kan zij goed, lezen. Heel lang ook. Ze leest elke week een boek uit. Ik lees sneller dan zij, maar minder vaak. Zo komt het dat de stapel met boeken die ik heb gekregen en nog moet lezen na elke verjaardag of andere cadeauwaardige gebeurtenis groeit. Ik moet er nog zeker tien, heel dikke, met een totaalvolume van circa vijfduizend pagina's. Ondoenlijk, als ik dat zo bedenken. *Niet doen. Je bent op vakantie. Ga zwemmen.*

'Ik ga zwemmen.'

'Oké.'

De liefde waarmee ze dat zegt: 'Oké.' Een woord dat je op zoveel verschillende manieren kunt zeggen. Teleurgesteld: 'oké'; berustend: 'oké...'; enthousiast: 'oké!' Zij zegt 'oké' alsof er nooit meer iets mis kan gaan. Ze zegt 'oké' zoals een rots in de branding oké zegt tegen de golven die erop stukslaan. Maar ook die rots erodeert. Hoelang houdt zij mij nog vol?

Het is 11 uur. Het moment van 'АААHHH nu duik ik het koude water in!' is er niet, want de zee is lauw als pis. We zitten in het zuidelijkste gebied van Europa en ik weet niet of ik het ooit warmer heb gehad, iets wat ik altijd denk of zeg als ik het heel heet heb. Boven een bepaalde temperatuur weet je niet meer hoe heet het is. Het enige waaraan je de daadwerkelijke hitte dan kunt aflezen is de tijd die je het volhoudt om iets te doen. Hetzelfde geldt voor extreme kou. Min 10 of min 20? Pas als ik een halfuur buiten heb gewandeld weet ik hoe koud het is. Pas als het snot bevriest en de tenen niet meer te voelen zijn.

Maar in deze zee is het lekker, ja hoor. Het water is blauw, niet die bruine Noordzeedrek, vloekend bij ons schone land. De spierpijn in mijn benen van de barbaarse hike van gisteren neemt af naarmate ik verder de zee in loop. Het duurt lang voordat ik niet meer kan staan. Ook vanaf hier zie ik Alex als een parel glinsteren op het nog schaars

bevolkte strand. De situatie lijkt niet lang houdbaar, want het busje zigzagt langs de flank van de berg naar beneden met een verse lading strandgasten.

De hemel is in alle richtingen wolkeloos. Er is geen plek om te schuilen, behalve onder de parasol die we hebben meegebracht van ons appartement in Frigiliana, dat tien minuten rijden boven Nerja ligt. We hebben een groot terras en kijken uit over de vallei, versierd met witte huisjes, de nalatenschap van de Moren die hier ooit aanmeerden. Elke dag horen we aan het begin van de avond de bellen van de geiten die door de hoeder en zijn hond terug naar hun slaappleafts worden geleid. Het is een optocht van bijna een halfuur met een rustgevende werking. De geiten die ineens compleet de weg kwijtraken en steil de berg op willen lopen of afdalen zijn amusant, maar ze komen uiteindelijk allemaal thuis, met de hoeder achteraan.

11.07 uur. Ik zit nog steeds in het water en kijk om me heen alsof ik iets kwijt ben, maar er is hier juist niets, dat stond nog zo in de app.

Omdat ik niet weet hoelang ik in het water wil zitten ga ik er maar weer uit. Nu weet ik dat ik even kan opdrogen in de zon. Dat zijn toch weer twintig minuten.

Ik luister muziek. Alice in Chains. Ik zit in een herwaardingsfase van grunge. Dode zangers, tevergeefs het consumentisme van de jaren 90 beschreeuwend. Alex leest nog steeds met dezelfde kalme, geconcentreerde blik als daarvoor. Ze leeft in het moment. Ik benijd haar erom dat zij ergens kan zijn en zich die plek eigen maakt. Nee, dat is het niet, maar ze past zich ook niet aan. Zij past van nature al op plekken. Die plekken, of haar ontvankelijkheid voor de omstandigheden van haar locatie, zitten ingebed in haar wezen. Zij voelt niet de obstakels, de afwijkingen. Ze heeft de interne rust om overal kalm te zijn. Een behoorlijk goede eigenschap, als je het mij vraagt.

Toen ik zonet ging liggen keek ze me even glimlachend aan, ter bevestiging van onze hereniging. Ik merk dat dat lachje me irriteert. Ik merk dat het bemerken van die irritatie me irriteert. Ik irriteer mezelf, ben irritant. Ik ben niet goed genoeg voor haar en verdien

haar liefde niet. Zij is lief en zacht en ik ben opgefokt en onaardig. Misschien moet ik andere muziek luisteren.

13.00 uur. We houden het niet meer uit, zelfs niet onder onze parasol, die nu in een minimum aan schaduw voorziet daar de zon er loodrecht boven staat.

In de visboom is het druk. Een nerveuze ober brengt ons naar onze plek en door het gedruppel van miniwatervalletjes om ons heen hoor ik Pharrell zingen dat hij blij is. Dat zingt hij nu al een jaar, overal, en het lijkt er niet op dat hij binnenkort van gemoedstoestand verandert. Voordat hij blij was, was hij gelukkig. Of naja, 'lucky', wat meer betekent dat hij ergens in is geslaagd of wil slagen. 'I'm up all night to get lucky.' Dat ging over neuken, nu is-ie gewoon blij. Het zal dus wel gelukt zijn.

Ik probeer de suikerspinnende plaat te compenseren met een frons die zich al snel tot de bedding van een minirivier zweet ontwikkelt. Het zout komt in mijn ogen en ik knijp ze dicht.

'Gaat het?'

Ja, verdomme, het gaat.

'Zout.'

Ze lacht. Het is niet grappig!

'Ik heb wel zin in een visje!'

'Misschien wil ik wel vlees.'

'Echt?'

Waarom zeg ik het anders?

'Ja, gewoon zin in.'

'Ik weet niet of dat echt lekker is hier.'

Toen we binnenkwamen (kom je binnen in een openluchrestaurant?) zag ik enorme spiesen met kip en vlees met paprika en ui ertussen. Ze hebben hier vlees en het ziet er heerlijk uit. Ik knik naar de tafel achter me, waar een kind zijn tanden in zo'n spies zet. Alex geeft met een minimaal wederknikje aan dat ze het ziet, maar toch heb ik het gevoel dat ze me veroordeelt. Mijn smaak. Dat ik hier, praktisch in de zee, liever een traag, lui landdier eet dan een vlijtige vis. Inmid-

dels heb ik zelf ook allang bedacht dat ik hier vis moet eten, omdat ik alle argumenten die ik haar ten laste leg zelf behoorlijk overtuigend vind. Ik erger me dus aan haar omdat ik het met haar eens ben.

Na de lunch lopen we terug naar de parasol, ons eiland in de thermooceaan. Alex heeft me, terwijl ik mijn kipsjasliek naar binnen werkte, jaloers starend naar haar verse dorade, wel drie keer gevraagd of alles oké is. Drie keer antwoordde ik: 'Ja hoor, los van de standaardshit.' Alles zou oké moeten zijn. Kijk verdomme waar je bent: op een van de vijf mooiste stranden van Andalusië. Het was geloof ik nummer 3, aldus de anonieme reisapp-redacteur.

Is die ranking een product van zijn persoonlijke voorkeuren of is er een poll aan te pas gekomen?

Kijk waar je bent: de zee zo helder dat je je tenen kunt zien wiebelen als je tot aan je nek in het water staat.

Legen Spanjaarden hun riolen niet in zee?

Kijk verdomme waar je bent: omsloten door antieke bergwanden, dienend als kader voor de oneindig blauwe hemel.

Dezelfde hemel waar een kwart van de plaatselijke beroepsbevolking dagelijks de armen naar opheft, 'Dios' verzoekend om vacatures?

Kijk godverdomme waar je bent, klootzak. Met je beeldschone, intelligente vriendin. Met je gezonde lichaam, al doet je voortdurende gekerm anders vermoeden. Met je westerse scholing en voeding. Met je hygiëne en elitaire minachting voor vaderlandse A-merken als Heineken en Albert Heijn. Met je haat voor woorden als 'doorpakken' en 'superfoods'. Met je onbegrip, nee afkeer voor carriëretuig dat veel geld verdient en veel uren maakt en doordeeweeks niks drinkt en eet behalve quinoa en chiazaad en er

in het weekend helemaal aan gaat. Drank om de week te verdo-
ven. Drugs om de routine te doorbreken. Slaappillen tegen de
speed. Een joint tegen de scherpe randjes van de trip. Een mil-
joen Nederlanders aan de pammetjes. Een eindeloze zoektocht
naar balans, voortdurend bijsturend vanuit de bochten van het
bestaan.

Yuppie-stellen, verscheurd tussen het verlangen naar een
gezinsleven en drugsorgies. ‘Als ik een kind heb, blijf ik wel
gewoon uitgaan.’ Nee, dat blijf je niet, je snapt er geen fuck
van. Als je een kind hebt, heb je een kind en dan ben je altijd
aan het werk of bij je kind. Je hebt geen energie, geen geld, en
als je al een keer ‘uitgaat’ (lees: bij vrienden thuis bier drin-
ken en nakkies doen) en je komt om halfzeven thuis met je
wappie hoofd en hoort de eerste ochtendkreetjes van je baby,
dan voel je je smerig. Smerig en fout. Dan doe je het niet meer,
terwijl het verlangen blijft/groeit. Maar je wilt dat niet alleen,
een spiegel met witte lijnen en een bebloed briefje van 5 euro
laten rondgaan, je wilt dat hele leven. En dat is nu eenmaal niet
te mixen, in tegenstelling tot je premiumwodka. Dus deal
with it. Get over yourself en stop met je naïeve geklaag.

‘Schatje, alles oké?’

Het busje naar boven hebben we net gemist. Samen met wat andere
aardbeien moeten we dus wachten in de schaarse beschutting van de
bushalte. Ik ben verbrand, maar weet nog niet hoe erg. We zijn moe,
niemand zegt iets, her en der wordt gepuift. Op dit soort momenten
is de leegte van tijd het meest voelbaar. Het is niets. Door ons hande-
len zetten we hem in beweging. Wij zijn voor beweging nu afhanke-
lijk van een buschauffeur, tot die tijd staan we stil.

Maar net zoals alle andere momenten gaat ook dit voorbij en zijn
we niet veel later in ons appartement. We douchen, gloeien en zijn
geil. We smeren elkaar in met aftersun. Ik ben de hele tijd stijf, zij

onafgebroken nat. We staan vochtig en gehydrateerd naakt in onze natuurstenen badkamer en alles voelt zoals het hoort. In deze omstandigheid zijn lichaam en geest op hun plek. Het lichaam en de zon, het water, de wind, de aarde. De geest door aanraking van het lichaam met de elementen volledig in zijn element. Geen belemmeringen, zorgen of twijfels. We strelen elkaar. We zijn teder maar ook ruw. Brandend verlangen naar vertrouwd vlees in een nieuwe omgeving. Alsof we de route van een bromvlieg volgen, zoenen en likken we elk plekje van elkaars lichaam. Van de badkamer bewegen we naar het bed. Zij zit op de rand, ik sta ervoor. Zij ligt, ik kniel. Zij draait zich om, ik kruip over haar heen. We zweten en kreunen en klampen vast totdat we klaar zijn. Leeg en volmaakt voldaan. We liggen naast elkaar op bed. We gloeien, maar de thermofobie van het strand is weg.

Er gaat een telefoon. Mijn telefoon. Gek, want ik heb het apparaat op 'niet storen' gezet, mijn nieuwe favoriete functie, gesymboliseerd door een gemoedelijk maantje rechtsboven in het scherm. Wel heb ik een aantal telefoonnummers aangemerkt als uitzondering. Mensen die, mits ze een tweede keer bellen, er wél doorkomen. Mijn ouders, zusje en twee beste vrienden.

De ringtone is minimaal hoorbaar. Het toestel staat op het laagste volume en ligt al drie dagen onaangeroerd op een bureau, inmiddels als archeologische vondst onder een berg slippers en folders. Het is mijn zusje en ik zie dat ik al een gesprek van haar heb gemist. *Fijn, de functie werkt.* Toch bekruipt me het gevoel dat er iets mis is. Onze vader? Hij is op leeftijd en heeft veel kwalen. Misschien is hij alleen ziek of moet hij onder het mes. Of ze belt gewoon voor de gezelligheid. Het kan ook nog zijn dat ze belt omdat ze mijn advies nodig heeft. We hebben dezelfde genen en bijkomende twijfel, maar kunnen de ander vaak wel voorzien van raad. Om het lot niet te tarten neem ik zo vrolijk mogelijk op.

'Hey Lies.'

Gesnik, wat ik nog even voor een slechte verbinding wil aanhoren.

‘Lisa?’

‘Ruub?’

‘Hoor je me?’

‘Ja,’ zegt ze met een stem in stukken.

‘Wat is er?’

‘Ruub, er is iets heel ergs gebeurd.’